

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 8/2002

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30

před bohoslužbami od 8,30 modlitební chvíle

každou první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží,

každou třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. večeře Páně

DOROST: úterý 17

BIBLICKÁ HODINA: středa 18

BIBLICKÁ VÝCHOVA DĚTÍ: čtvrtek 16

Skupinka mládeže: pátek 17,30

úřední hodiny br. faráře:

pondělí a pátek 10 - 11,30

středa 17 - 18

Kontakty na sbor

Adresa: Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník

Telefon: 244 461 037

Internet: <http://branik.evangnet.cz>

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, úč. 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník

vychází jednou měsíčně (kromě prázdnin)

Vedoucí redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Miša Bedrníková

Výkonná redakce: Růžena Černá, Magda Holá

*Uzávěrka v neděli před druhým pondělím v měsíci (schůze staršovstva).
Příspěvky odevzdejte redakci nebo odešlete e-mailem na adresu:
holmail@quick.cz.*

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

ÚVOD

Jsi tady proto, abys Jemu děkoval

Ezechiel 36, 16-38

Filosofové vymysleli, jaký musí Bůh být, aby byl dokonalý: Prý věčný a tedy beze změny, vševědoucí, nekonečně dobrý, nekonečně blažený.

Marná práce! Živý Bůh, který mluví Ezechielovými ústy, se rozhořčuje a trestá, pak ho jímá lítost, záleží mu na tom, aby lidé nešpinili jeho jméno. Skutečný Bůh, svoboda sama, trhá síť důmyslných lidských pojmů tak, jako trhá orel pavučinu.

"Nedělám to kvůli vám!" Bůh si dá práci s mou špinou, zbaví mě mého kamenného srdce a vrátí mi lidský cit i lidskou soudnost (a jak víme z Nového Zákona, zaplatí za to krví, svede pro mě zápas se smrtí a peklem) - a ono to není kvůli mně?!

On to udělá, nebude ani čekat, až poznám a uznám svou mizérii. Prostě to udělá a já až pak si zošklivím svou špinu a budu se stydět za to, v jakém blátě jsem se to válel.

Bůh nám dá radost a pokoj - a nebude to kvůli nám?! Naše oblíbené heslo je "vše pro člověka". Říkáme tomu humanismus. Prorok vidí dál: Človče, nejsi tady kvůli svému blahu.

Jsi tady proto, abys Jemu děkoval, Jemu zpíval, Jemu se otvíral, pro Něj abys zapomněl na sebe. Na který kousek sebe pro Něj zapomeneš dnes?

Pavel Říčan

Píseň

*Pane, dnešek je den chvály,
dnes ti chceme děkovat;
rádi bychom vyzpívali
dík za to, že nás máš rád.*

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO V ŘÍJNU

Zápis ze 630. schůze staršovstva

konané dne 14. října 2002

Přítomni: bratři a sestry Rejchrt, Novotný, Černá, Černý, Čierná, Drápalová, Hoznauer, Kučerová, Nývltová, Prosek, Žilková

- 1) Kontrola zápisu z 9.9. - opravuje se bod 4 - poděkování těm, kdo zastupovali br. faráře o prázdninách patří i br. Žilkovi.
- 2) Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za měsíc září - bez připomínek
- 3) M. Černý informoval o přípravách na opravu kanalizace - budeme se moci napojit na potrubí, které je asi 20 m před kostelem. Předpokládá, že stavba bude hotova během prvního pololetí 2003. Musíme se připravit na to, že tato akce si vyžádá vysokou finanční částku (1 m stojí cca 10 - 30 tisíc Kč).
- 4) Zájezd do Dittersdorfu byl opět velice pěkný - je dobře, že se zúčastnili i někteří členové sboru, kteří v minulých letech do Německa nejezdili. Staršovstvo děkuje Martě Drápalové za organizaci.
- 5) Konvent se koná 30. listopadu (pozor - změna termínu!) od 9 hod. v Nuslích. Delegátkami za náš sbor jsou sestry Čierná a Žilková, náhradnice R. Nývltová.

Do synodní rady navrhujeme br. Klineckého.

6) Marie Drápalová poslala písemnou zprávu o červencovém putování starších vodáků po slovenských řekách.

7) První nácvik vánoční hry bude druhou nedělí v listopadu

8) Zprávy ze synodní rady budou na nástěnce.

Hledá se církevní kantor.

9) Změna místa konání presbyterní konference dne 10.11. - konference se koná ve sboru ČCE v Soběhrdech.

Zapsala: R. Černá

VZPOMÍNKY NA PRÁZDNINY

Konference mezinárodního ekumenického společenství (IEF) ve Swanwicku

Byla jsem oslovena jako účastník konference IEF ve Swanwicku v Anglii (viz již článek sestry Černé v Bráně v září) napsat pár řádků - lépe řečeno byl osloven syn, ale ten se k tomu nemá, proto

píše matka... Nabídku na zúčastnění jsme obdrželi s patřičným předstihem již v únoru t.r., byla jsem vděčná za možnost zúčastnit se i se svou rodinou. Pravda, můj syn Standa a syn sestry Ivany Horákové Radek patřili mezi nejmladší účastníky. To však vůbec nebylo ke "škodě věci", jelikož je společenství radostně uvítalo i vnímalo, zvláště pak ti věkově nejstarší - i zakladatelka IEF "babička" Flora, která je milovala. Česká delegace už při minulých konferencích na sebe "upozorňovala" svým mladším věkovým průměrem. Letos jsme díky našim dětem byli oblíbenci.

Den začínal po snídani ranní bohoslužbou, dopolední program byl vyplněn skupinkovými setkáními ke zpracovanému tématu. Děti měly svůj program s anglickým manželským párem (žena byla pastorkou metodistické církve a muž byl pro změnu baptistický pastor). Byli tvůrčí a děti dokázali zaujmout, vytvářeli s nimi různé dekorace k tématům následujícího dne.

Po vydatném obědě následovaly tzv. workshopy, aneb pracovní dílny. Děti měly volný program v rámci celého areálu v okolí konferenčního centra (pozn. za ohrazením pozemku mohly pozorovat pasoucí se krávy s velkými zvonci či tmavohnědé ovce), pokoušely se o hru kriketu, občas kluci proti sobě vyrukovali s pálkami, ale naštěstí nikdy nedošlo k nehodě typu rozseknuté hlavy. Já jsem se zúčastnila workshopů "Zpívání pro nebeské království". Naším instruktorem byl prof. Geoffrey Weaver, který učí a přednáší hudbu na College v Anglii (přesně nevím kde). Procestoval Afriku a jiné části naší Země a aplikuje do křesťanské liturgie různé "etno" prvky včetně domorodých jazyků, pro Evropany zajímavé spojení. Manžel se věnoval tématu uzdravení, jež není pro naši církve tak typické aneb oblíbené, ale myslím, že stojí za to se mu věnovat. Oba jsme byli spokojeni, co se týče vedení těchto dílen.

V rámci pobytu jsme navštívili dvě katedrály, nejhezčí a největší anglická je v Lincolnu, kde jsme se zúčastnili slavnostní bohoslužby včetně večere Páně.

Závěrečný večer s předáváním si střepů (téma: jsme hliněné nádoby), coby symboliky a vzpomínky na konferenci ve Swanwicku, završil téma celé akce. Loučili jsme se se slzami v očích a přesto v naději, že nás na tak velkou vzdálenost spojuje náš Pán. A následoval odjezd, celodenní pobyt v Londýně a návrat do našich domovů.

Díky Bohu za ochranu a vedení, nic se nikomu za tu celou dobu nestalo, v Londýně jsme se neztratili ...

Helena Petrová s rodinou

Doplněk ke Swanwicku

Bohoslužby v Lincolnské katedrále, to je samo o sobě zážitek. Ale to, že naše bohoslužby byly katolické, to byl dějinný předěl - anglikáni nikdy předtím svou katedrálu katolíkům nepůjčili. To, že při těchto bohoslužbách byli všichni účastníci pozváni ke společnému přijímání, i to, že při bohoslužbách katedrála duněla sborovým zpěvem, je u všech setkání IEF běžné. (O tom se mohli přesvědčit i Pražané při loňském setkání IEF v Praze: čtyři sta účastníků v Týnském kostele na Staroměstském náměstí ukázalo, že pod vedením dirigenta Weavera je schopno zpívat čtyřhlasně, hlasitě a krásně a přijímání bylo pro všechny, kdo chtěli přistoupit, bez ohledu na náboženskou příslušnost) .

A když už se mluvilo o odpoledních workshopech - my jsme se s Aničkou Běťákovou chtěly vyhnout jazykovým problémům a přihlásily jsme se na turistiku. Jednou jsme lezly přes ohrady pastvin, obklopujících areál konferenčního centra, a prošly jsme celé okolí i s výstavním areálem starých lokomotiv, podruhé jsme byly v hrnčířské dílně, potřetí bylo na programu "well dressing". Moc jsem se divila, že by nás učili, jak se máme dobře oblékat. Pak se ale ukázalo, že jde o krášlení

studní. Jedná se o předkřesťanský zvyk, který se udržuje pouze v několika vesnicích v okolí Swanwicku. Starý pohanský zvyk klanět se božstvům pramenů vody byl křesťany pozměněn, ale mnohé prvky zůstaly. Jednou ročně vesničané ozdobí všechny studny ve vsi (do rámců vyložených mokrou hrnčířskou hlinou umně napíchnají květní plátky, kousky mechů, kamínky a podobné přírodniny a vytvářejí tak velice složité barevné obrazy, většinou znázorňující biblické výjevy, kostely, samotného Krista, ale u jedné byl i Mickey Mouse - prý aby připomněl, že ke křesťanství patří i zábava) - každá studna dostane nějaké téma, nebo událost, kterou má připomínat - a v neděli vyrazí procesí v čele s kazateli jednotlivých církví, které ve vsi jsou, od jedné studny ke druhé, u každé se pomodlí, promluví o tématu studny (např. 75. výročí diecéze, Hry Britského společenství 2002, Ježíš řekl: rozhod'te sítě apod.). U každé studny je pokladnička a tabulka s nápisem, na jaký účel je zde možno přispět (např. sbírka na zvon, na děti z Černobyli, na pomoc sportovním aktivitám, na záchranáře apod.). Procesí pak končí v některém z kostelů. Ke slavnosti studní jsou vyzdobené i celé vesnice - přes ulice jsou nataženy girlandy z praporků, praporky jsou i v oknech.

Inspirovány výzdobou studní vyráběly i děti v našem konferenčním centru své vlastní květinové obrazy, které pak byly vystaveny před kaplí.

Růžena Černá

Zpráva o vodě "sadól a splaval aneb všakovaká riečiska"

Tato voda, určená především starším a zkušenějším vodákům, se konala první týden v červenci na řekách Oravice, Orava a Čierný Váh a zúčastnilo se jí sedmáct vodáků, včetně vedoucích. Ostatně slovo "vedoucí" zde není příliš na místě, neboť jsme byli spíše větší parta než vyloženě organizovaný tábor, nicméně na organizaci se nás podílelo několik: já, Marie Drápalová, jakožto hlavní vedoucí, mající na starosti i duchovní programy, Ondra Černý - zdravotník, zajišťující i technickou stránku akce společně s Alešem Jelínkem, Petr Holas - hospodář, Bára Stralczyńska - hlavní kuchařka.

Celá voda proběhla celkově bez potíží, stav vody byl ucházející, nálada až na výjimky vynikající, o zábavu nebyla nouze. Myslím, že jsme tvořili velmi vyváženou a akceschopnou skupinu, kde se každý zapojoval do táborového dění. Za dobu trvání se vyskytla pouze jedna krizová situace a tou bylo noční přepadení tábora. Pravděpodobně dva mladí muži rozřízli tropiko Ory Víškové a sebrali jí batoh. Neobvyklý zvuk však Oru probudil, ta křikem vzbudila ostatní a tak několik chlapců zloděje pronásledovalo. Zloději během útěku odhodili ukradený batoh, postříkali své pronásledovatele slzným sprejem a ujeli připraveným autem. Celá událost tedy skončila bez hmotných následků, pomíneme-li rozříznuté tropiko. Probudila v nás však pocit určitých obav a nebezpečí. Proto jsme pak po zbytek tábora drželi noční hlídky a věnovali větší důraz na opatrnost a bezpečnost nejen na vodě. Naštěstí pro nás mohla být tato epizoda poučením bez drastičtějších následků do dalších let. Myslím, že mnoho z nás si uvědomilo Boží ochrannou ruku, která tam s námi byla. Tímto děkujeme všem, kteří se za naši vodu modlili a byli v myšlenkách s námi.

Marie Drápalová

Voda a já

Nejsem žádná spisovatelka, a tak jsem moc nevěděla, jak se postavit k žádosti o napsání článku o "malé" vodě. O čem psát? Co by vás mohlo zajímat?

Každý z vás asi už něco o "malé" vodě slyšel. Asi už víte, že jsme se rozhodli pro osvědčený Hron,

i to, že jsme toho nakonec trochu (dost) litovali. Přemýšlela jsem nad tématem svého článku a nakonec mě napadlo: "Proč nepsat o sobě?" Většina článků v Bráně je o akcích, o jiných lidech, o sboru..., ale málokdo píše o sobě samém. Tak tedy...

Když mi bylo asi tak devět let, dostala jsem se docela náhodou (no, spíš za tím stála moje maminka) mezi partu vodáků, kteří společně jezdili na různé řeky a každé léto pořádali tábory na "vodácké mámě" Vltavě. Už první den rozhodl o mém dalším osudu. "Šéf" (tj. náš hlavní vedoucí, svérázný starší pán, malý rozměry, ale velký osobností) mi dal do ruky pádlo a se slovy "Ty už to určitě umíš, vy jezdíte na vodu s rodiči" mě posadil na kormidlo. Moje smůla byla v tom, že ta voda bylo Lipno, a jediná loď, v níž jsem měla do té doby tu čest pobýt, byl parník na Slapech. Ale jak už já jsem taková, chopila jsem se své nové role s vervou sobě vlastní. Svou první loď jsem brzy byla nucena vyzdobit slušivými záplatami a háčka pozvat na čokoládu, abych si ho udobřila. Tak začala má vodácká kariéra.

Za těch pár let jsem s partou sjela spoustu řek a potoků, absolvovala necelou desítku táborů, starou loď vyměnila za lepší a hlavně jsem získala spoustu zkušeností. Poznala jsem mnoho kamenů (a některé dost zblízka) i hodně lidí (a některé z nich dost zblízka) a pochopila, že vodáci jsou skvělá parta, která vždycky drží při sobě. Nikdy jsem však nepřestala nechápavě kroutit hlavou, proč ti vedoucí jsou tak divní pavouci. Jsou pořád samé "musíš", "nedělej", "nesmíš", "udělej" a "TAK DĚLEJ!!!" Všechno dramatizují a i maličkosti berou přímo smrtelně vážně. Tehdy mě to děsně štválo.

Když jsem před loňským létem dostala nabídku jet na vodu s dětmi, byla jsem z toho dost rozpačitá. Já a vedoucí? Já, skalní odpůrce všeho organizování a papírování bych měla plánovat nějakou akci? Měla jsem se stát tím, co jsem nikdy moc nechápala? Na druhou stranu - práce s dětmi mě bavila už tehdy a byla to pro mne tak trochu výzva. Přikývla jsem. Nakonec jsem ale nemohla jet a bylo mi to moc líto. O to šťastnější jsem byla letos, když to konečně vyšlo. Během roku se mi všechno rozleželo v hlavě a vážně jsem se na to moc těšila.

Do role vedoucí jsem byla nucena skočit přímo po hlavě už tři týdny před začátkem, když si Tomáš Bedrník poranil ruku a začalo být jasné, že voda bude o hlavního vedoucího chudší. Organizování výpravy se ujal celý tým vedený Jožkou Sýkorou a podporovaný mnou. Společně jsme trávili týdny neustálým obtelefonováním rodičů i dětí, obháním obchodů, vymýšlením her, výletů a jiných složek programu, sháněním vest, stanů, lodí, aut i přívěsů a zajišťováním tisíce a jedné maličkosti pro naše roztomilá děťátka, která bohužel ne vždy byla tak roztomilá, jak bychom si byli přáli. Celé přípravy jsme završili téměř půldenním nákupem v jednom nejmenovaném průhonickém hypermarketu, který jsme ukončili předpůlnočním nakládáním proviantu, lodí, stanů, pádel a dalších tisíce a jedné maličkosti na vlek. Konečně kolem půlnoci už bylo vše hotovo, a tak jsme se mohli téměř promoklí konečně odebrat do svých domovů, abychom se za pár hodin opět vydali ven, tentokrát však už na nádraží. A byla zase pohoda...

Je zvláštní, jak mě ty dva týdny na vodě změnily. Jakoby malé dítě ve mně najednou přišlo o svou nadvládu a jeho místa se ujal daleko dospělejší člověk. Najednou jsem pochopila, že mí vedoucí z dětství měli v leccems pravdu. Že to jejich věčné "musíš" a "udělej" mělo své opodstatnění a že i to "TAK DĚLEJ!!!" bylo leckdy nutné. Ono, když polovina tábora leží v teplotách a s průjmem a druhá je na pokraji nervového zhroucení, nebo když se děti choulí v dešti pod kusem igelitu uprostřed louky, prostě se něco dělat musí, ať chcete nebo ne. Taky jsem pochopila, že jsou věci, o kterých se diskutovat nedá, ať chcete sebevíc. Ale naštěstí je i dost těch, o kterých se dá diskutovat celou noc...ohníček blikotá a hvězdy na obzoru blednou... A najednou jsem pochopila, že to s námi tehdy muselo být těžké. Moji vedoucí z dětství až po letech obsadili místo, které jim vždycky mělo patřit. Jsem jim vděčná, že mě tehdy naučili dělat.

Jitka Padruňková

LUBOMÍR MIŘEJOVSKÝ

Poslední rozhovor

Když jsem volal do bytu bratra Lubomíra Miřejovského, chtěl jsem se ujistit, na kterém oddělení v nemocnici leží, aby dopis, který vyjadřoval naše poděkování za jeho kázání "v době potopy", spolehlivě došel. Víím, jak se dopisy na této adrese mohou zatoulat, není-li zcela přesná.

Místo rodinného příslušníka se však ozval přímo bratr Miřejovský. Bylo mi milé, že mu mohu osobně poděkovat za jeho zástup v době mé dovolené. Bratr Lubomír byl překvapen - sdělil mi, že takto mu snad nikdo neděkoval. Ale měl radost: cítil, že braničtí posluchači měli z jeho kázání užitek a že ta vděčnost není jen na oko.

Jen tak mimochodem utrousil, že druhý infarkt jej stihl právě po tomto kázání, v neděli večer. Nedal se totiž sestrami udržet na lůžku, tolik toužil kázat v Braníku!

Obdivoval jsem jeho úžasnou vitalitu a rozloučili jsme se v dobré naději, že všechno bude zase v pořádku.

Ano, je to v pořádku. Služebník odchází, když jej Pán zavolá. Ale mám zvláštní pocit, že právě tento rozhovor s bratrem farářem Miřejovským byl poslední. Jsem rád, že jsem mu mohl vyřídít pozdravy a díky nás všech. Stačilo jen trochu zaváhat, či nedovolat se...

Luděk Rejchrt

DITTERSDORF

Dojmy z Německa

Sešli jsme se ráno před kostelem, kde na nás čekal modrý autobus a vyjeli jsme přes Chomutov a Horu sv. Šebestiána do Dittersdorfu.

Jelo nás asi třicet a cestou jsme trochu bloudili, protože naše trasa byla narušena stopami letošní povodně. Nakonec jsme přeci jen minuli žlutou ceduli "Dittersdorf" a octli jsme se na místě určení.

Byli jsme očekáváni, vítáni, hoštěni našimi hostiteli z výše uvedené vesnice, nebo malého městečka, chcete-li. A já jsem si začala všimnat toho, jak mám socialismem a později tržním mechanismem naší ekonomiky vymytý mozek. Ráda se s vámi podělím o své dojmy, které poopravily mé mínění.

První dojem byl nadmíru srdečné a vstřícné přijetí od mně dosud neznámých lidí. Smáli se objímali nás (první změna myšlení: o tom, že "skopčáci" jsou nekultivovaní ve svých projevech a rigidní a kožení.)

Po vřelém objímání a pozdravování jsme zasedli ke stolům, kde na nás čekala vydatná hostina. Nejdříve talíř silné polévky, pak uzenka nebo spíše párek a pak dortíčky lákavého vzhledu

a přenáravné chuti (mýtus - Němci vaří nemožně a ty jejich "Eintopf" se nedají jíst - vzal za své.)

Pak jsme jeli do Chemnitzu čili Kamenice - neboli bývalého Karl-Marx Stadtu, kde jsme viděli synagogu a obrovskou bustu zachmuřeného Karla Marxe. Obojí bylo stejného původu, ale odlišného provedení. Prohlédli jsme si kostel se zvonící a 620 schody, při čemž se mi jedna německá paní svěřila, že tam sama ještě nebyla, a že ačkoliv hodně cestuje, svoji "Heimat" zase tak moc nezná. Získala tím moje sympatie a ráda se o ní zmiňuji kvůli všem lidem, kteří rádi cestují, a neví, jak se jmenuje ulice o pět bloků dál. Vzhledem k tomu, že ta paní není jediná duše z Dittersdorfu, která ten kostel předtím neviděla, dlužno dodat, že naši turisté v tom zajisté nelítají sami.

Naši hostitelé pro nás připravili překvapení: v pět hodin nula nula vyšel na náměstí pravý a nefalšovaný ponocný. Měl černý klobouk a na něm černé paví pero, černou pelerínu, která mu sahala až do půli lýtek, černé podkolenky a černé botičky. Měl kočičí oči a kohoutí chůzi a v ruce držel černou lucernu, ve které hořela bílá svíce. Kromě impozantního vzhledu měl také hrdost na to, že je ponocný, a světe zbož se - měl přenáravný suchý humor, kterým nás několikrát rozesmál a polechtal na bránci a měl dobré srdce, protože nám celou radnici ukázal důkladně, do detailu a grátis. Byl roztomilý (mýtus - Němci jsou nadřazení). Málem bych zapoměla na důležitou věc: u pasu se mu bimbala trumpетка, a on na ni při prohlídce troubil, když ho naše courání rozčilovalo.

Několik z nás zkombinovalo prohlídku radnice s vypitím černé kávy. Při kávě se nám jedna z našich hostitelek svěřila, že má na smrt nemocného syna v nemocnici a že jeho stav je kritický a trvá již dlouho. Domluvily jsme se na tom, že se za něj budeme společně modlit.

Večer jsme byli v Diakonii. Diakonie je celý blok domů, ve kterém jsou umístěni chodící i ležící klienti. Pobyt a péče o ně se platí z jejich pojištění. Většinou se jedná o staré a opuštěné lidi. Řada z nich je monitorovaná a u monitoru v přízemí bdí nonstop 24 hodin denně služba. V Diakonii je jídelna, společenská místnost a vlastní kaple. Má své sociální pracovníky, zdravotní sestry, pečovatelky, psychology, ale nemá psychiatra. Má také svou linku důvěry.

Napadlo mě, že by nebylo od věci, kdyby se pražská a chemnitzská diakonie sblížily a vyměnily si své zkušenosti. A naši diakonii rozhodně přeji, aby i ona byla financovaná z pojištění a nemusela hledat sponzory. Protože, když má diakonie dost prostředků, je celá práce hned "o něčem jiném" a může se více rozjet.

Při společenském večeru jsme jedli různé dobrůtky a prohlubovali "Freundschaft".

Kolem desáté večer jsme odjeli do rodin, které se nás laskavě ujaly. Byla jsem v rodině se dvěma malými dětmi (12 a 8 let). Celá rodina žila duchovním životem a učila se česky. Naše hostitelka byla doma, protože, ač vysokoškolačka, ztratila práci. Náš hostitel pracoval v Chemnitzu v automobilovém průmyslu. Povíдали jsme si tak trochu "rukama, nohama" o autech, Praze, povodních, češtině a totalitě. Náš hostitel nám řekl, že se kvůli práci musel přestěhovat a postavit dům. Jeden rok žili v nedostatečně vytopeném bytě, kde měli led na zemi.

Říkal, že nepocituje výrazné zdražení po vstupu do EU, ale že Češi by neměli (konkrétně v mladoboleslavské Škodovce) nechávat věci na potom, protože konkurence je velká a bude ještě větší.

Posledním bodem naší návštěvy byly bohoslužby v kostele. Zpívali jsme česky a německy píseň našeho bratra faráře Rejcherta "Někdo mě vede za ruku", byli jsme svědky křtin a podíleli jsme se na vysluhování Večeře Páně.

V kostele mě zaujaly děti, které zpívaly náboženské písně a přitom tančily moderní tanec.

Nakonec nás hostitelé pozvali na dobrý oběd a odvezli nás k autobusu, kde nám ještě nadělili dárky.

Poslední mýtus, který padl, byl ten, že v Německu je blaze a že Němci jsou "zazobaní". Holým faktem je, že mají vyšší životní úroveň a že ji nemají zadarmo. Jsou velmi pilní, pracovití a přičinliví. Jsou taktéž velmi hospodární. I když se nemají špatně, každé euro, kterým platí, je tvrdě vydřené a asi ho několikrát obrátí v ruce, než ho z té ruky dají pryč.

Možná, že my, méně disciplinovaní sousedé, bychom se tímto mohli trochu inspirovat.

Co dodat závěrem? Snad jen to, že jsme byli dva dny v Německu u velmi pohostinných a nenáročných lidí a že to uteklo jako voda.

A že to byli lidé z masa a kostí jako my, že měli své starosti, dobré stránky a občas i nějakou tu ránu na duši.

A že se všichni snažili, aby nám s nimi bylo dobře. Což bylo. Zbývá se jen přát, aby jim bylo dobře s námi, až k nám za rok přijedou.

Martina Votrubová

VÁNOČNÍ HRA

Vánoční hra bude! Jmenuje se Poutníci.

Přihlášky dětí, které se chtějí zúčastnit, končí 20. října.

Zkoušet se začíná druhou neděli v listopadu po bohoslužbách.

Generální zkouška bude 21. prosince od 10 hodin, hra bude provedena v neděli 22. prosince ve 14 hod. a v 16 hod.

POESIE ČLENŮ NAŠEHO SBORU A DUŠÍ SPŘÍZNĚNÝCH

Babylonská věž

Naše těla
si spolu mají co říct:
jedno přes druhé
(téměř již nad oblaky)
zmateně hovoří -
Srdce rozdrásaná
na dlaních tlukou
na doslech tiše

Čí ruka rozdrtí poslední kámen
jenž dvě duše
za nimi vlečou kamsi na vrchol

bez naděje udýchané?

(Toho který nikdy
nedovolí mi stoupat do marnosti
lásko -)

Simona Ester Brandejsová

NA ZADNÍ OBÁLCE

Úklid kostela

Velký úklid kostela se koná v sobotu 2.11. od 9 hod. do asi 17 hod.

Milan Q. Řezníček

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)